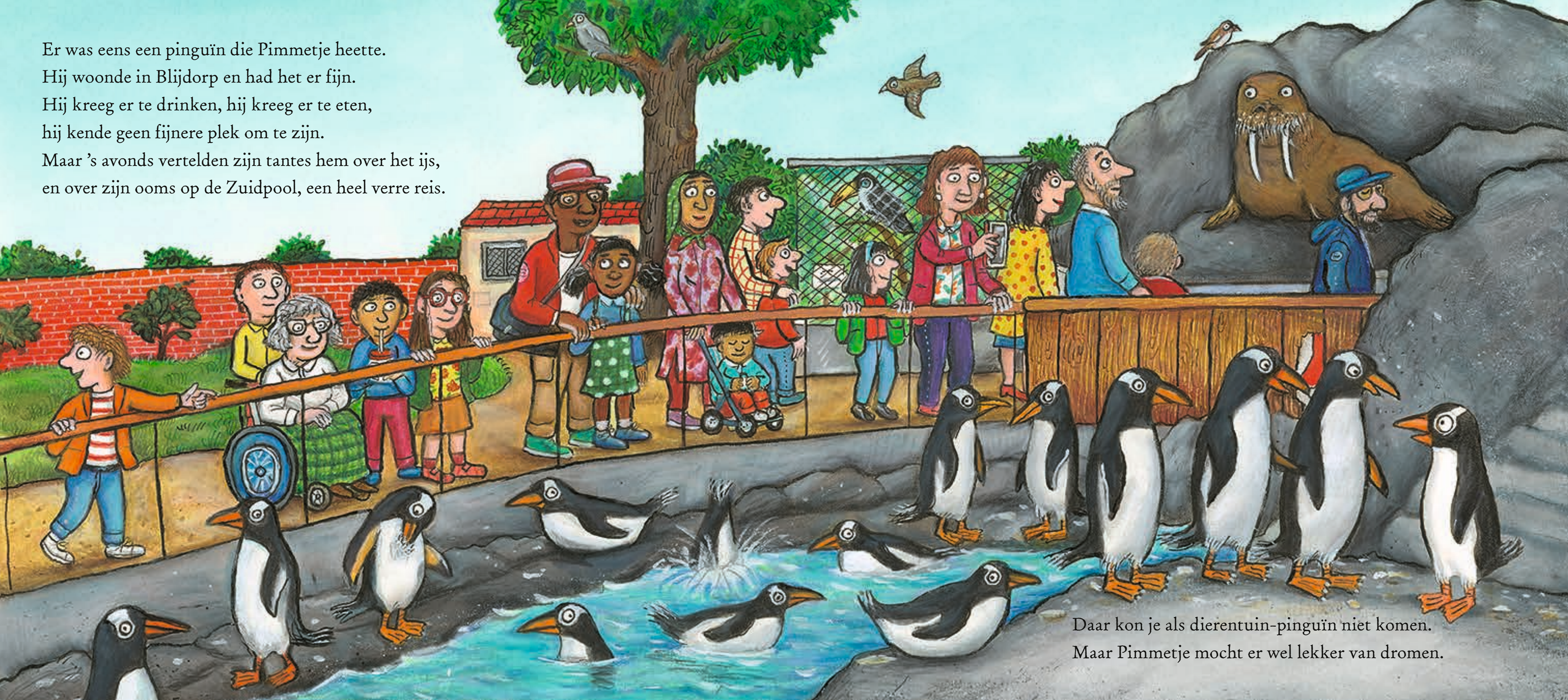

Er was eens een pinguïn die Pimmetje heette.
Hij woonde in Blijdorp en had het er fijn.
Hij kreeg er te drinken, hij kreeg er te eten,
hij kende geen fijnere plek om te zijn.
Maar 's avonds vertelden zijn tantes hem over het ijs,
en over zijn ooms op de Zuidpool, een heel verre reis.

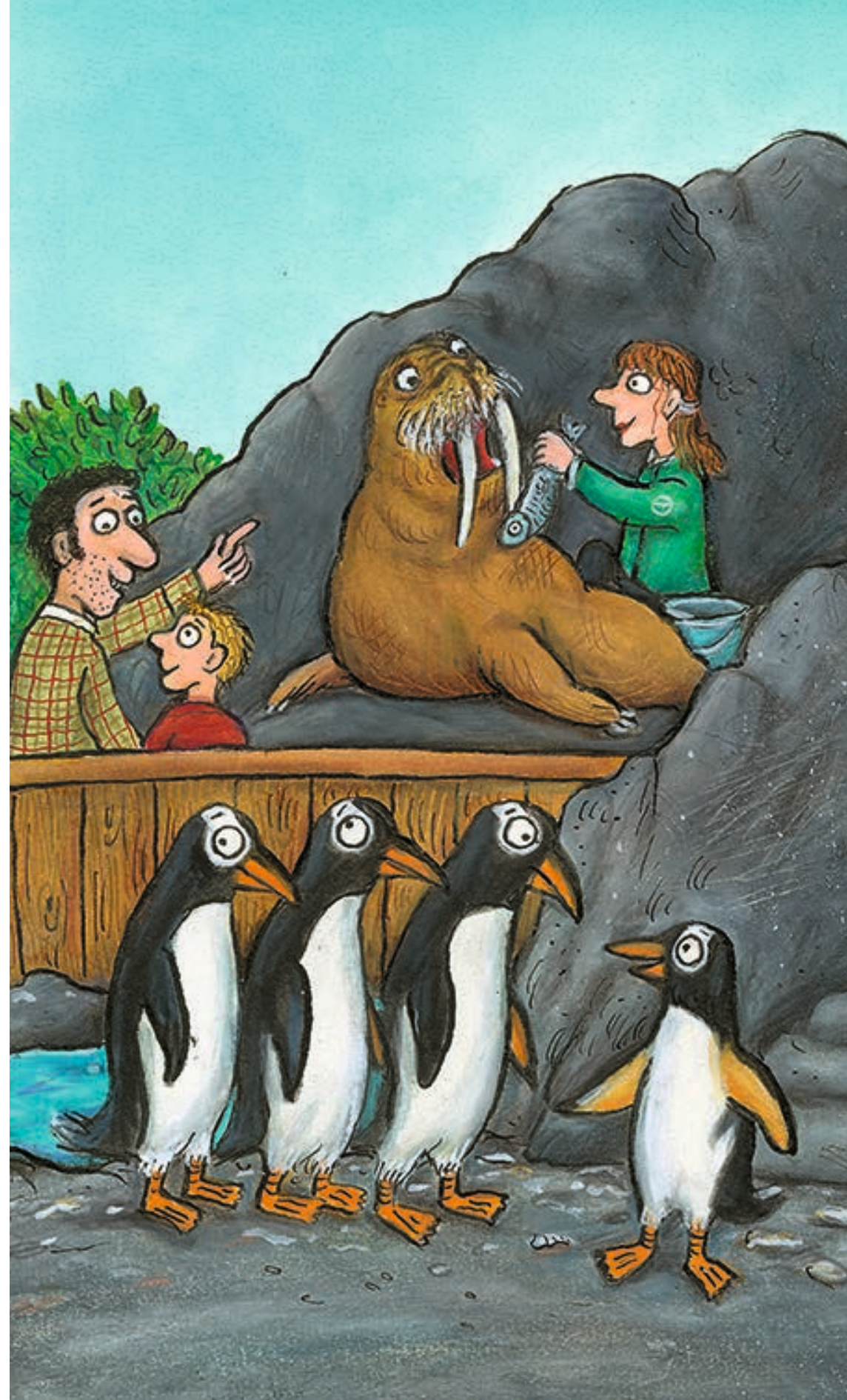

Daar kon je als dierentuin-pinguïn niet komen.
Maar Pimmetje mocht er wel lekker van dromen.

Hij droomde van zijn ooms.
Hij wilde dolgraag naar ze toe.
En naar de sneeuw, en naar het ijs,
Hij wist alleen niet hoe.

De tantes waren aardig,
de verzorger was een schat.
Maar al hun 'eet je vis!'
en 'poets je snavel' werd hij zat.

En Pimmetje had iets gezien.
Iets in het hek: een gat!

Hij kon er net doorheen,
en op een nacht, bij volle maan,
besloot de kleine pinguïn om
op avontuur te gaan.

Hij waggelde de hele dag
en vroeg aan wie hij ook maar zag:
'Ik zoek de Pool, weet u misschien...'

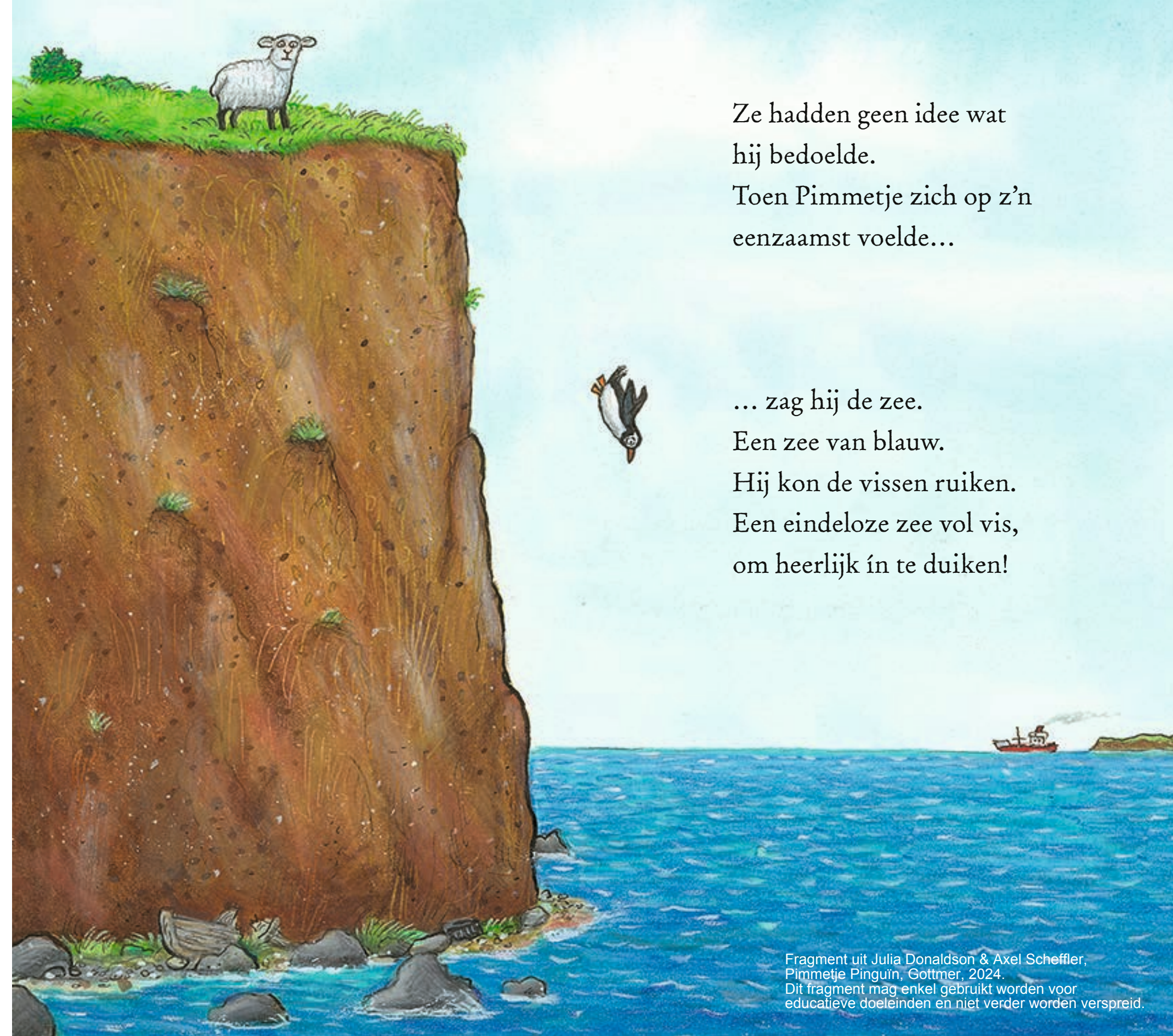

Nee kereltje, geen Pool gezien.
Ik ben een Noor.'

'Ik ben een Zweed.'

'De wat? De Pool?
Niet dat ik weet.'

Ze hadden geen idee wat
hij bedoelde.
Toen Pimmetje zich op z'n
eenzaamst voelde...

... zag hij de zee.
Een zee van blauw.
Hij kon de vissen ruiken.
Een eindeloze zee vol vis,
om heerlijk ín te duiken!